

# *New Hope Luterilainen Seurakunta*

264 MacKenzie Street  
Sudbury, Ontario

**19.4.2020 – 1. sunnuntai pääsiäisestä**

*Ylösnouseen todistajia*

Tekstit:

Päivän psalmi	Ps. 116:1 – 9
1. lukukappale	Sak. 8:6 – 8
2. lukukappale	Ap. t. 3:12 – 20
Evankeliumi	Joh. 21:1 – 14
Päivän virsi	513

Esirukouksissamme: Aline, Fred, Pentti, Esme, Martha, Derek, Maria ja Kai.

## **Rukous:**

*Kaikkivaltias Jumala,*

*me kiitämme sinua, että olemme saaneet viettää pääsiäistä ja tulla osallisiksi ylösnousemuksen lahjasta. Säilytä tämä ilosanoma sydämässämme. Lahjoita meille voimasi, että kuolisimme joka päivä pois synnistä ja saisimme nousta uuteen elämään. Kuule meitä Poikasi Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme tähden.*

## **Ville Tikkasen saarna Jyväskylässä 2014**

Jos olisit lähdössä reissuun, mitä syötävää sinä pakkaisit mukaan? Kävisitkö ostamassa hampurilaisaterian vai tekisitkö eväät kotona? Tilaisitko mukaan pizzan vai etsisitkö jotain suuhun pantavaa sitten matkan varrelta?

Olipa kerran eräs pieni poika, joka halusi kovasti nähdä Jumalan. Hän pyysi äidiltä mukaansa eväsleivät, sillä matka Jumalan luo olisi varmasti pitkä. Sitten hän pakkasi reppunsa ja lähti ulos. Kotikadun päässä alkoi pienessä jaloissa painaa ja poika ajatteli levähtää hetken. Hän näki edessään puistonpenkin. Penkillä istui vanha mies. Poika käveli penkin luo ja istahti miehen viereen. Mies ei sanonut mitään. Poika kaivoi eväsleivät repustaan ja oli ottamassa ensimmäisen haukun, kun hän vilkaisi vieressään istuvaa miestä. Mies näytti hieman nälkäiseltä ja poika tuumasi, että kyllähän eväistä riittäisi jaettavaksikin. Poika antoi toisen leivän miehelle ja silloin miehen kasvoille levisi valtavan leveä hymy. Siinä he sitten istuivat, pieni poika ja vanha mies, mutustivat leipiä yhdessä. Sanomatta sanaakaan. Syötyään leivän poika nousi, kääntyi kotiin päin ja heilautti miehelle kättään. Mies hymyili ja vilkutti takaisin.

Poika juoksi kotiovelle, riensi äitinsä luo ja kertoi tohkeissaan: ”Äiti, äiti, minä tapasin Jumalan. Ja arvaa mitä, Jumalalla on kaunein hymy, mitä olen ikinä nähnyt!”

Myös vanha mies palasi kotiinsa. Hän tervehti vaimoan hymyillen ja kertoi tälle: ”Tiedätkö, tapasin puistossa Jumalan ja hän vaikutti paljon nuoremmalta kuin mitä arvasinkaan.”

Mitä sinä pakkaisit eväiksi, jos lähtisit aterialle Jumalan kanssa?

Opetuslapset aterioivat usein Jeesuksen kanssa. Oli tavallista, että he söivät yhdessä Jeesuksen maanpäällisen elämän aikana. Opetuslapset olivat siellä, kun pienen pojan viisi leipää ja kaksi kalaa ihmeellisesti riittivät Jeesuksen käsissä tuhansille. He olivat mukana, kun Jeesus kutsui pöytänsä myös niitä, joiden kanssa moni muu ei tahtonut olla missään tekemi-sissä. Vielä viimeisenä iltana ennen Jeesuksen kuolemaakin he viettivät aterialla. Silloin, kun Jeesus asetti ehtoollisen, aterian hänen muistolleen.

Kun opetuslapset lähtivät Jeesuksen matkaan, ei tuolta matkalta ainakaan evästä puuttunut. Ja kun luemme päivän evankeliumia, ei näytä puuttuneen Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksenkaan jälkeen. Ylösnoussut Jeesus huutelee opetuslapsille rannalla ja kyselee, onko pojilla syötävää. Sitten hän pian kutsuukin heitä: "Tulkaa syömään!" Jeesus on laittanut hiilloksella aamupalaksi leipää ja kalaa.

Jeesus tietää, että opetuslapset tarvitsevat evästä. Ilman ravintoa ei pitkälle pötkitä arjen askareissa. Arjen puuhissahan miehet olivat. Kalastushommissa. Verkkoja vetämässä. Keskellä arjen touhuja Jeesus yhtäkkiä saapuu kohtaamaan heidät. Hän astuu elämään yllättäen. Häntä kiinnostaa. Hänen apunsa toimii tilanteissa, joissa verkot ja omat neuvot jäävät tyhjiksi. Ylösnoussut ilmestyy ja kutsuu aterialle. Hän ravitsee jokaisen, joka tahtoo tulla.

Kaikki mahtuvat mukaan. Verkot eivät repeä, vaikka kaikki tulisivat. Samassa veneessä ovat kieltäjä-Pietari, epäilijä-Tuomas ja muut opetuslapset. Erilaiset matkantekijät, matkallaan eri vaiheissa olevat, erilaisin rytmein ja musiikkityylein soittavat, kaikki kelpaavat Ylösnouseen seuraan. Jeesuksen matkassa jokaiselle on tilaa. Myös epäilijälle. Seurakunnassa ei heitetä yli laidan sitä, joka epäilee, sitä joka ei ole varma. Eiväthän opetuslapsetkaan heti veneestä tunteneet tai tunnistanee Ylösnoussutta Jeesusta. Kukaan ei nuotiolla rohjennut kysyä, "kuka sinä olet?" Selitykseksi kerrotaan, että eivät uskaltaneet kysyä, koska tiesivät, että se on Herra. Siis toisaalta tiesivät, mutta toisaalta ihmettelivät. Eivät olleet ihan satavarmoja.

No, kuinka muuten olisi voinut ollakaan? Jeesus oli kuollut, mutta nyt olikin heidän luonaan. Ylösnoussena. Hän on se sama, mutta kuitenkin muuttunut. "Oletko se sinä todella?" saattoi olla opetuslasten mieltä karusellin lailla pyörittävä kysymys. Se on hän – mutta ei kuitenkaan ole. Ei tämä ole se Jeesus, jonka olemme tunteneet tähän asti – ja kuitenkin juuri hän se on!

Eikö tästä opetuslasten kyselystä välity jollain tavalla sellainen kyselevän ja etsiskelevän uskon kuva. Meidän uskomme kuva. Että toisaalta tiedetään, toisaalta halutaan vielä olla ihan varmoja. Mitä se kristillinen usko sitten oikein on, mitä on usko Jumalaan? Ehkä se on luottamista. Turvautumista. Heittäytymistä sellaisen Jumalan varaan, jolle mikään ei ole mahdotonta. Ei edes herättää kuolleista.

Mutta tänään tekee mieli muistuttaa, että usko on myös ja etenkin sellaista luottamista ja turvautumista, jossa on oltava sijaa myös epäilyille. Horjumiselle. Kyselemiselle. Etsimiselle. Eikö ylösnousemuksen kanssa ole juuri näin. Toisaalta uskotaan, toisaalta ollaan ihan haavi auki. Haluttaisiin tietää ihan varmasti. Kristinuskon on uskoa ylösnoukseeseen Jeesukseen ja siksi kristinuskon, ylösnousemususkon, jättää uskalle aina epäilyksen kokoisen aukon. Tässä epäilyksen tilassa kristityn usko elää, muuttuu, kasvaa. Ilman tuota epäilyksen mentävää aukkoa jotain puuttuisi. Siksi myös epäilijät mahtuvat samaan veneeseen.

Olimmepa tänään epäilevällä tai sitten varmemmalla mielellä, olimmepa uskossamme vastasyntyneitä tai pitkälle kasvaneita, meitä kaikkia kutsutaan tänään matkaan. Minä lähden kalaan, tuumasi Pietari, joka sitten hyppäsi veneestä veteen nähdäkseen Jeesuksen. Mekin nousemme veneeseen, Ylösnouseen seuraan. Mekin riennämme rantaan Ylösnouksesta todistaen.

Tällä matkalla me tarvitsemme ravintoa, sen tiesi Jeesuskin. Arjen puuhissa täytyy välillä istahtaa Jeesuksen kanssa aterialle. Jotta matkanteko sujuisi. Jotta jaksaisimme. Jotta olisi jotain, minkä voimalla todistaa. Pietari kietaisi ylleen viittansa. Minkä suojissa me omaa matkaamme tekisimme?

Tulkaa syömään, kutsuu Jeesus. Ehtoollispöydässä Jeesus murtaa ja jakaa leipää sitä kaipaaville. Hän ravitsee meitä sovitustyönsä hedelmillä. Hänen anteeksiantamuksensa saa raskaat askelemme jälleen nousemaan. Ehtoollispöydässä on jokaiselle tilaa yhdessä Jeesuksen kanssa.

Matkalla on tilaa myös yhdessä toisten rinnalla. Veneessä on tiivis tunnelma. Verkot ovat täynnä. Ollaan lähekkäin. Penkillä istuu joku toinen etsiskelijä vierellä. Se on hyvä. Arjessa tarvitsemme toisiamme. Uskomme tarvitsee yhteyttä veljiin ja sisariin. Toisiin kristittyihin. Toisiin Ylösnouseen omiin.

Toinen toistamme me kannamme tällä matkalla lohduttaen ja tukien, kuunnellen ja rohkaisten, kannamme Jeesuksen luokse esirukouksia lukien. Rukouksessa sydämemme juttelee Jumalan kanssa. Hiljaa huokailee ja ääneti huutaa apua oman elämämme tyhjien verkkojen äärellä, tai kun toinen lähellä on jäänyt kysymyksissään vaille vastausta.

Me kyselemme matkan suuntaa ja etsimme vastauksia arkemme puuhissa. Jeesus antoi vinkin heittää verkot veneen oikealle puolelle. Hänet tunnistettiin, kun hänen sanansa toteutui. Kuinka hänen sanansa toteutuu meidän elämämme syvisä vesissä? Kuulenko hänen äänensä? Saavatko hänen sanansa sijaa elämässäni? ”Sano vain sana niin minä paranen.”

Me tarvitsemme etsivän ja kyselevän uskomme tienviitaksi Raamatun, jonka maito ravitsee meidät ja joka ohjaa meitä tuntemaan pelastuksen. Sen sanat näyttävät meille ristiinnaulitun ja ylösnouseen Jeesuksen. Jeesuksen, joka pelastaa. Sen sanat lupaavat, että Jumala rakastaa jokaista ja häntä kiinnostaa meidän arkemme. Raamatun sanat kutsuvat lähtemään matkaan, nousemaan samaan veneeseen, kulkemaan lähimmäisen rinnalla keskellä arkemme tavallisuutta. Koulupuuhissa, harrastuksissa, toisten nuorten kanssa, toisten aikuisten kanssa, töissä, mökillä, kotona, kokouksissa, kahvilassa, iltakävelyllä, uimahallissa, kirkonpenkissä.

Missä tahansa me arjessa kuljemme, Kristus tulee ylösnoussena, Pyhän Hengen kautta, luoksemme ja kutsuu meitä todistamaan elämällämme, elämään todeksi hänen armoaan ja rakkauttaan ja esimerkkiään. Pitämään huolta toisesta ihmisestä. Arjen keskellä.

Mitä sinä ottaisit evääksi mukaan matkalle? Mitä ottaisit, jos lähtisit aterialle Jumalan kanssa? Niin kuin tuo tarinan pikkupoika jakoi omista eväistään, mekin voimme jakaa siitä, mitä meillä on. Sitähän se todistaminen on. Todistan siitä, minkä itse olen nähnyt. Kerron siitä hyvästä mitä minä olen kokenut. Jos joku jakaa Facebook-seinällesi jonkin hauskan videon tai jutun, joka saa sinut hyvälle mielelle, etkö silloin jaa sitä itse eteenpäin, jotta kaverisikin saisi siitä hymyn huulille.

Jos ylösnoussut Kristus on antanut meille tarkoituksen matkalle, emmekö me kulkisi tuota matkaa ja eläisi ylösnouseen kohtaamisen todeksi kohtaamalla lähimmäisemme ja kaverimme ja nekin, jotka eivät kavereitamme ole, kohtaamalla heidät hyvää tarkoittaen, välittäen, huomioon ottaen. Silloin me kuljemme Ylösnouseen jalanjäljissä. Hänen kanssaan. Ja hän evästä meidät. ”Tulkaa syömään!” hän sanoo. Hän jakaa omastaan.

Sitä kristillinen usko on. Että Jumala jakaa omastaan. Että Hän kulkee vierellämme.

*Ole hyvä ja muista lähettää uhrilahjasi.  
Lahjoittamisen helpottamiseksi meillä on nyt lahjoittamispainike  
New Hope seurakunnan nettisivulla osoitteessa [www.nhlc.ca](http://www.nhlc.ca)  
Saarnat edellisistä sunnuntaista ovat saatavissa nettisivulta.*

Puh: 705-673-2933 E-mail: [office@nhlc.ca](mailto:office@nhlc.ca) Verkkosivu: [nhlc.ca](http://nhlc.ca)



Tykkää meistä Facebookissa  
"New Hope Lutheran Church"